

Prou tolerància amb les dretes!

El límit de les concessions

L'actitud de les dretes ens està demotrant que els grans miraments que té el Govern democràtic de la Generalitat per als interessos d'ordre capitalista que aquestes representen, ni són agraiats i ni tan sols no és tinguda en compte la concessió política que suposen.

A Catalunya tindria una certa explicació que les classes conservadores i adinerades mostressin una hostilitat irreductible envers el Govern de coalició republicana-socialista. Podríem creure que en la pugna hi pot haver un problema de convenciments, d'idees, de concepció política. Però així que cerquem analogies de l'actitud de les classes conservadores, ens trobem amb l'exemple del Govern Samper, que fa el que volen les dretes, i, així i tot, el volen treure.

L'oposició agressiva i subversiva de propietaris i capitalistes ens deixaria indiferents, però, si no tingués altre abast que el que podria tenir el que dintre l'Estat autònom es trobés un grup de descontents. Es a dir, si aquells que controlen el que se'n diu fonts de riquesa tinguessin en llur mà els mateixos ressorts d'acció de què disposa, per exemple, la F. A. I. Perquè en aquest cas no seria gens difícil de mantenir a ratlla tots els descontents, fossin d'allà on fossin.

La situació que va crear-se, però, durant el període de govern d'esquerra a Espanya ens il·lustra a bastament respecte al poder dels instruments d'oposició dels elements que detenen la propietat i el capital. I es comprèn perfectament. Aquests elements poden actuar damunt la psicologia col·lectiva perquè compten amb un estat de consciència permanent a favor de l'ordre econòmic actual. I la gent que recolza una política d'esquerra, en virtut de moure's en un medi econòmic fonamentalment conservador, veu desvirtuada, en aquest terreny, la política d'idees que es porta a cap en l'esfera de govern.

D'aquest estat de coses només una mínima part afecta la responsabilitat dels dirigents. Car aquests tenen prou feina a portar bona part de les masses i dels incondicionals que els segueixen a una acció idealista que pugna amb les més pregones sol·licitacions intimes i col·lectives.

Es per això que nosaltres podem adreçar-nos a aquests dirigents i fer-los present el perill d'una política de concessions que riscaria, a més de no satisfer un adversari insaciable, de provocar desercions catastròfiques en el camp de la democràcia.

Sobre la marxa del nostre govern democràtic s'ha de revisar la concepció tradicional del republicanisme que oposava a la política i a l'administració reaccionària una concepció de govern que només incloïa un canvi de procediments. En la situació en què estem, la mera variació de procediments de govern es traduiria en l'esterilitat d'iniciatives i a deixar les coses públiques de tal manera, que, quan eventualment es produiria un moviment pendular conservador, els partits de propietat i de capital trobarien les corporacions públiques en el millor estat per a tornar-s'hi a crear interessos peculiars.

Ni en el Municipi de Barcelona i a la Generalitat s'observa el desig de fer quelcom més que una simple obra d'ordre i de sanejament, amb tot i que és indispensable com a base. El nostre company Martínez Cuenca se'n dolia encara aquesta setmana. No cal vacillar a emprendre reformes fonamentals, a crear interessos nous que, en contra del «chantage» que estan fent les dretes, són desitjats amb impaciència per les masses democràtiques, econòmicament no adscrites als partits específics del capital i la propietat.

Gangsters a l'Ajuntament?

La fama aquella que havia adquirit l'Ajuntament de Barcelona després de la visita que hi feren «gallegos» i «senyors», la qual feia que tot el poble havia adquirit el convenciment que la Casa Gran era una cova de lladres, toca definitivament a la seva fi. Ja fan esforços, encara, certs subjectes per a fer perdurable la trista història; però avui això ja no és possible; i si algú ho intentava, fos qui fos, cauria en mig de l'escàndol més formidable i estrepitos.

La majoria consistorial, i molt especialment els nostres homes, estan a l'aguait de tota eventualitat inimmoral. És cert que algun subjecte, de procediments clàssics, encara pot exclamar enyoradit: «Jo prou busco i rebusco, però no hi ha una *pela* a fer.»

I això vol dir, que encara algun desaprensiu es sent capaç de reincidir en els procediments que tan mala fama havien donat als llerrouxistes de sempre.

I mentre el nostre Ajuntament, la seva majoria, s'esforça a regularitzar els desastres dels anteriors consistoris, i avança triomfant en el camí de la tasca proposada, i la ciutat de Barcelona donant proves de gran confiança en el seu Ajuntament cobreix amb escreix un emprèstit extraordinari per a pagar deutes mai no cancelats; en aquestes circumstàncies interessantíssimes apareixen novament els gangsters i intenten, vanament, reproduir l'assall a la caixa municipal. Però l'aventura pròpia de pirates acaba definitivament al jutjat de guàrdia.

Què pretenien aquests subjectes? Quan l'Ajuntament ha fet tots els estudis per a cancel·lar els deutes i es disposa a pagar a tot-hom, apareixen dos subjectes abastament coneguts, l'un amb el nom de Rovira, l'altre, ja cèlebre, amb el de Cortina, que visiten els creditors del Municipi i els ofereixen la garantia de cobrir en bones condicions llurs crèdits mitjançant la comissió del deu per cent de llur import. I diuen aquells trinxeraires (aquest és el mot exacte i escaient), que la Comissió d'Hisenda, els seus components, volen fer-se tres milions de pessetes en la liquidació dels crèdits, i afirmen que en el si de la Comissió els poden gestionar la solució proposada. Però quan tot just inicien el negoci, l'Alcalde degudament ajudat per algun altre regidor, un d'ells company nostre, paren el parany i els «gangsters» acaben llur tasca al Palau de Justícia. Però com sempre, de moment són els peons els únics descoberts. L'home d'influència queda amagat, encara que hom el dibuixi clarament. Ah, si nosaltres poguéssim agafar per la barba el bandarra que feia moure els peons...

Però no n'hi ha prou amb això. Cal aclarir al màxim possible aquest afer per acabar d'una vegada amb els lladres. Cal esbrinar quina intervenció ha tingut en l'afer un conegudíssim industrial de transports. Cal saber el nom de l'home d'influència qui feia treballar el Cortina i el Rovira. Cal no deixar massa refiats l'acció depuradora a les mans exclusives de la justícia. I cal també saber, quina intervenció podia tenir en l'afer un ex-policia de l'Estat, el qual, segon sembla, havia muntat una oficina expressament per al mateix negoci, a una importantíssima via de la barriada de Sans.

S'ha de jugar fort i sense contemplacions. La dignitat de l'actual Consistori ho exigeix. Els lladres han d'ésser portats a la barra. Ni més, ni menys. Cal, si més no, donar a Barcelona un exemple de ciutadania, no pas desconegut a altres indrets del món.

Malgrat que el Govern Samper visqui en crisi permanent, les dretes intenten que aquesta crisi tingui efectivitat amb l'esperança de beneficiar-se'n. Aquesta actitud ens diu ben clar que ha arribat l'hora de passar a l'ofensiva a fi d'esvaïr d'un cop aquesta amenaça constant a la República i al Proletariat.

Com pot veure's per l'actitud de les dretes, tant de Catalunya com d'Espanya, per tal d'ensorrar la República estan disposades a tot. Davant els perills que això suposa les esquerres han d'actuar fort. No pot ésser que periòdicament ens amenacin tota classe de catàstrofes, econòmiques i fiscals i administratives, que signifiquen la ruina del país si governen les dretes. I encara pot ésser menys que les esquerres, quan governen com ara, es limitin a posar ordre a les disbauxes de les dretes sense emprendre's reformes fonamentals en l'administració. Car la política d'esquerra no pot servir tan sols per a governar honestament a l'única fi que el dia de demà les dretes en puguin treure profit. Aquest fer i desfer el poble no el podria perdonar.

"¡Qué amigos tienes...!"

Dies endarrera vam veure a les pàgines d'«El Socialista» un article de Joaquim Maurin.

Sempre és una Lella sorpresa veure un home que ha estat enemic acèrrim dels socialistes decantar-se cap al Socialisme. Però en aquest cas potser hauria calgut que Maurin entonés un *mea culpa* retractant-se dels errors passats. ¿Es que tal volta els companys d'«El Socialista» desconeixen la història de Maurin? Nosaltres en el seu cas l'hauríem examinada i hauríem exigida una retractació.

Així ho hauria fet, sens dubte, el fundador d'«El Socialista», Pablo Iglesias, del qual ha dit tant de mal Maurin.

Recordem només una obra de Maurin, relativament recent —és de l'any 1930— titulada «Los hombres de la dictadura», en la qual, ja en el pròleg hi ha el paràgraf següent:

«... los hombres que en España hicieron posible el triunfo de la Dictadura fueron Sánchez Guerra, Cambó, Pablo Iglesias, Largo Caballero, Lerroux i Melquíades Alvarez.»

D'aquesta obra, deixant de banda els penjaments que s'hi diuen de Largo Caballero i dels socialistes, i referint-nos solament a les floretes dedicades a Pablo

Iglesias, n'extractem el florilegi següent:

«Iglesias... era astuto, poseía en grado sumo el don de la intriga. Sabía maniobrar en los pasillos creando zancadillas... mediocridad en un país mediocre. Pablo Iglesias no fué ni revolucionario ni inteligente, que son las dos condiciones que ha de reunir el jefe de un partido obrero.»

«Iglesias era intelectualmente hombre de una mediocridad completa. Quien revela ahora sus discursos y artículos, vacíos totalmente, sin una idea propia, original, sin la menor pasión, se quedará asombrado de que hubiese podido ser el alma de una gran parte del proletariado español.»

«Las persecuciones contra los obreros no le hicieron mella... fomentó un obrerismo estrecho, mezquino, que contribuyó en gran escala a la pobreza mental de nuestro socialismo... Ha sido un campo yermo, cuya falta recae principalmente en Iglesias por su concepción pobre de lo que había de ser un partido.»

«... era Iglesias, el jefe, quien en cada momento culminante de la lucha de clases hacía traición.»

Per què citar més fragments? Maurin en la seva obra dedica més de cinquanta pàgines als socialistes i als líders del Socialisme espanyol prenent deixar-los com un drap brut. I els en diu de totes la mena de les quals és que foren els causants i els protectors decidits de la dictadura.

Si Maurin, ara, se'n desdiiu ho celebrariem. Si no se'n desdiiu i malgrat tot van de bracet ell i els socialistes espanyols no podem felicitar-nos ni felicitar-los.

Les coses clares.

Als camperols catalans els ha fet molta gràcia la «isidrada» del senyor Josep Cirera. Aquests propietaris han fet un manifest digne dels temps de Calderón de la Barca, tant pel text com per la mentalitat que revela. Ara que els camperols no contestaran amb paraules, sinó amb fets, i amb l'acció per tal de defensar llurs drets. ¿Que esperen els propietaris de l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre per a sortir al carrer? Apa, valents!

Núvols a l'horitzó

Amb l'arribada a Espanya del senyor Gil Robles ha quedat trencada la pau, més o menys beatífica, que regnava a les esferes governamentals d'ençà que varen ésser tancades les Corts de la República. Ara s'ha produït una grossa maror i hom ha parlat amb insistència d'una crisi imminent del Govern presidit pel senyor Samper a causa del mal-estar que regna dins els rengles de les dretes per la passivitat de l'equip llerrouxista en l'afer de la Llei de Contractes de conreu. Malgrat tot el que hom ha dit aquests dies i les rumors que han circulat, no creiem que de moment es presentin esdeveniments transcendents que provoquin un canvi de la situació governamental. És clar que, tal com estan les coses, no fóra d'estranyar, però, que un incident inopinat qualsevol donés realitat al desig que sent a hores d'ara la gran majoria del país que s'acabi d'una vegada la vergonya per què està passant el règim.

Fa l'efecte que l'actitud adoptada pel cap de la Ceda, el qual, fet i fet, és actualment l'àrbitre

Reflexió i seny

«Emancipació», òrgan periòdic de l'Agrupació Socialista de Tortosa, adherida al Partit Socialista Obrer Espanyol, publica periòdicament atacs virulents contra la nostra organització política, i fa víctima dels dicteris més barroers els nostres homes dirigents. Sembla, potser inconscientment, que vulguin portar a la pràctica aquell principi de Balmes, segons el qual, per a reeixir en el combat contra les idees, cal primerament desprestigiar als homes que les prediquen. Aquesta, dissortadament per il·l·loretariat, ha estat la tàctica del comunisme internacional contra dels companys socialistes de tots els països.

En mig de la passió actual és possible que no pugui imposar-se el seny necessari per a reflexionar serenament i veure les coses des d'un punt de mira objectiu. De totes maneres, i a risc que se'm facin extensius els adjectius gruixuts, em permetereu de fer unes suggerències als companys tortosins.

La fusió dels socialistes catalans era, al meu entendre, un anhel sentit per gairebé tots els companys de Catalunya. Circumstàncies que ara no és el moment oportú per analitzar, han impossibilitat, de moment, que el desig col·lectiu plasmés en una realitat tangible. Vull comptar als companys de Tortosa entre els que desitjaven amb entusiasme el resultat que, malauradament, no ha reeixit.

Si fos així, jo pregunto: ¿Per unes discrepàncies més o menys fondues cal donar per definitivament trencades totes les possibilitats d'unificació? I sense esperar la resposta jo mateix contesto rotundament que no. Ara més que mai cal que tots ens esforcem, des dels nostres respectius llocs i amb els particulars punts de mira, per arribar allí on ens haviem proposat. Desertar a les primeres dificultats faria dubtar de l'existència d'uns ideals fermament sentits.

Si el criteri dels companys de Tortosa coincidís, encara que només fos en línies generals, amb el que jo he exposat, ¿no sembla que ja seria hora de deixar de tar-nos mútuament amb aquell respecte i consideració necessaris entre companys d'ideologia igual banda certes actituds per a traccio similar?

Cal tenir ben present que enfondir les diferències que puguin dividir-nos no interessa a ningú de nosaltres, ni àdhuc rebutjant la hipòtesi d'una futura unificació. Dissortadament, tenim prou enemics comuns als quals dedicar totes les nostres energies i activitats agressives.

A més, mirant l'esdevenidor, cal tenir ben present que les rectificacions brusques en l'apreciació de les persones o coses sempre desorienta la massa. Al meu entendre, la desviació bakuniniana que segueix actualment com a tàctica el Partit Socialista Obrer Espanyol, negació rotunda del marxisme científic i del leninisme revolucionari, es troba perillosament entrebancat per una realitat innegable. Coses i homes que l'any 1933 ens ensenyaven a defensar i respectar, ara són col·lectivament rebutjats. Tàctiques i organitzacions apartades de sempre de nosaltres per temença al contagi, se'ns vol presentar-les com a perfectes instruments cooperadors de les nostres finalitats. Aquestes virades brusques el proletariat mai no les pairà, ni per fer una revolució social immediata i repentinament ideada, que la història ens ensenya a rebutjar, i a termini llarg seran armes tallants que s'esgrimiran, potser amb més o menys fonament de causa, contra nosaltres mateixos.

I ara dediquem unes ratlles a

l'assumpte que m'ha suggerit escriure el present treball. En el periòdic al·ludit, amb data 25 de maig, es publica un article que no vull qualificar. D'ell en copio el següent paràgraf: «Són els mateixos procediments, foscos, ruinosos, indignes, emprats en la fracassada unió dels socialistes catalans. La calúnnia, la insidiosa, la mentida i la baixa maniobra com a norma.» Rebutjo, naturalment, tot el contingut anteriorment transcrit. Ara bé, d'aquest fragment podria desprendre-se'n un atac personal, més o menys encobert, contra nosaltres, els que en aquella època regentàvem els destins de la Federació Catalana del Partit Socialista Obrer Espanyol.

Hem conviscut amb alguns companys de Tortosa i ara ens trobem, al meu entendre transitoriament, separats en l'acció política, els considerem uns bons amics, ianhelem, dintre d'un termini breu, tornar a actuar plegats. Per això, perquè els estimem i respectem, demanem també cordialitat o almenys lleialtat.

Si els companys de Tortosa veuen quelcom consurable en la nostra gestió poden exposar-ho francament i amb tota claretat. Els que ens coneixen personalment saben que en tots moments vàrem moure'ns guiats per uns desigs nobles. Però, de totes maneres, sols demano altesa de mireres si es té interès en encetar una polèmica al·lusiva a les nostres gestions passades.

I per acabar, només pus dir que no sóc partidari del precepte bíblic de si et bufetegen deixar que et peguin a l'altre costat. Al meu entendre el que cal entre companys és evitar l'agressió primera, i, si aquesta per dissort s'ha produït i contestat repetidament, essent culpables tots en conjunt, cal esborrar-ho del passat perquè no en resti cap rastre que pugui ésser una espina pel present i una sombra per l'esdevenidor.

Joan Gilabert i Romagosa

Socialisme i feminisme

La concessió del vot a la dona va ésser un pas avant del Socialisme a Espanya. Un pas perillós, cal reconèixer-ho, però fou fill d'un esperit de justícia i aquest es trobarà sempre en el camí nostre.

Certament que el vot a la dona ha estat potser el factor més influent perquè la República espanyola es trobi a prop del desastre. Però no hi fa res. Malgrat això, i malgrat que les dretes, ara, el defensin perquè els ha afavorit, la concessió del vot a la dona és una obra socialista i mal que la República s'ensorrés persistiríem a mantenir-lo.

La Societat burgesa, filla de la Revolució francesa, es vantava d'haver instituit el sufragi universal; i era anomenat universal, un dret del qual només podia fer-ne ús la meitat escassa dels habitants. Ara sí que a Espanya el sufragi és universal.

La situació de la dona és indiscutiblement un aspecte de la lluita de classes. D'una banda la part masculina de la societat amb tots els drets civils i polítics; d'una altra banda la part femenina sense drets polítics i amb els drets civils mermats; a treball igual un salari inferior per a les dones; en la constitució actual de la família el treball femení sense remuneració de cap mena; una moral diferent segons el sexe; uns costums que fan de la dona una bestiola inferior...

Contra totes aquestes desigualtats s'ha alçat, ja fa desenes d'anys, el feminisme a tots els països. I com que contra totes les desigualtats socials s'ha alçat, de

sempre, el Socialisme, la conclusió és que Socialisme i Feminisme són una mateixa cosa.

Cal reflexionar sobre aquest aspecte perquè cada dia prendrà més relleu la lluita de sexes per tal d'aconseguir el major anivellament possible. El Socialisme, fins ara, només que esporàdicament s'ha preocupat del problema i hi ha portat paliatius com el de la concessió del vot i el de propugnar per la igualtat de salari per un treball igual.

Però això no és prou. La dona està en un grau d'inferioritat per llei de la naturalesa que li imposa obligacions i deures biològics que l'home no té i la situa en un nivell fisiològic més baix que l'home. I com que la nostra ideologia consisteix a aconseguir la major igualtat possible, la dona ha de tenir una situació social privilegiada que la compensi de la seva inferioritat física.

Aquest serà un dels problemes més complexos que el Socialisme haurà de resoldre.

R. FOLCH I CAPDEVILA

LLIBRES

«HISTORIA DE LAS DOCTRINAS ECONOMICAS Y SOCIALES». V. TOMIANZ.—G. GILI, BARCELONA

No podem felicitar la casa Gili per la seva publicació d'aquesta obra. Molts economistes, a Espanya, si se'ls encarregués una història de les Doctrines econòmiques l'haurien fet tan interessant, almenys, com la del doctor Totomianz i alguns l'haurien superada. No calia anar a cercar una obra estrangera de concepció antiquada com aquesta. La podria substituir qualsevol economista de l'escola social-cristiana.

Una prova del seu caràcter rerassagat la tenim en la gran lloanga a l'Escola Cooperativa. No hi tindríem res a dir i llauríem l'obra sense reserves si tractés la qüestió d'una manera objectiva. Però Totomianz ens dona com a origen del cooperativisme els principis de la religió cristiana i, naturalment, ens pinta un ideal cooperativista mans i descolorit; un cooperativisme que és la negació de la finalitat de suprimir el règim capitalista.

Parlant del socialisme alemany i del marxisme, Totomianz renova (l'any 1916), unes oadques afirmacions segons les quals Marx hauria copiat i recollit certes idees de Rodbertus. Atò significa que ni Totomianz ni el seu traductor, senyor Goy, no han llegit Marx ni Engels perquè si els haguessin llegit haurien trobat que la idea d'haver copiat de Rodbertus l'havia escampat el propi Rodbertus, però des del 1885 no sols no sosté aquesta idea ningú amb solvència científica, sinó que de les teories de Rodbertus, que aquest va suposar copiades, no n'han quedat ni les cues. Marx no sols no les va copiar sinó que les va destruir.

Altres faltes esmentariem en l'obra del doctor Totomianz però amb les transcrits n'hi ha prou. Com a història de les doctrines econòmiques l'obra seria interessant per la manera com està distribuïda la matèria però l'exposició i sobretot la part crítica no mereixien ésser publicades l'any 1934.

F.

L'atur obrer

El Ministeri de Treball, Sanitat i Assistència Pública ha facilitat una estadística d'atur involuntari a Espanya el 30 de juny. Es la següent:

Indústries agrícoles i forestals, 228.523; idem de la mar, 8.090; idem de l'alimentació, 8.954; idem extractives, 8.232; siderúrgia i metallúrgia, 17.493; petita metallúrgia, 15.813; material elèctric i científic, 984; indústries químiques, 2.814; idem de la construcció, 6.551; idem de la fusta, 14.590; idem tèxtils, 16.189; idem confecció, vestit i pentinat, 6.345; Arts gràfiques i Premsa, 2.265; transports ferroviaris, 191; altres transports terrestres, 7.762; transports marítims i aeris, 2.154; aigua, gas i electricitat, 828; Comunicacions, 3.022; comerç en general, 6.475; hosteleria, 3.264; serveis d'higiene, 766; Banca, Assegurances i oficines, 3.904; espectacles públics, 6.381; altres indústries i professions, 34.644. Total, 483.994.

Aquestes són les dades oficials, que sempre, naturalment, tiren baix. Amb tot es van realitzant les condicions objectives del feixisme. Cal tenir en compte que les tropes d'Assalt a Alemanya i a Itàlia han estat reclutades entre els milions d'obriers en atur forçats.

Al punt de provocació a què ha arribat la burgesia catalana, els homes dels partits republicans han d'estar convençuts que sols una lleialtat absoluta amb les classes populars pot aconseguir posar-hi terme, i al mateix temps garantir les llibertats futures.

Els socialistes a Catalunya tenim el deure ineludible de contribuir amb el màxim esforç a l'aparició de TREBALL, diari de la USC.

Núvols a l'horitzó

(Vé de la pàg. 1)

dels destins del Govern, té com a única finalitat de donar un toc d'atenció per tal de tenir contentes les forces que ell representa. D'altra banda, li convé de fer callar una mica les veus que s'alceïn a la seva dreta, les quals amb llur cridèria podrien arrabassar-li efectius, per tal com posarien en evidència l'incompliment de les promeses fetes quan la darrera campanya electoral. També cap la possibilitat, que té tot l'aire de certesa, d'una represa de l'ofensiva dretana, a fi de preparar el terreny amb vistes al proper període legislatiu. Tot plegat, doncs, dona la impressió que, de moment, el senyor Gil Robles no té cap interès immediat que el Govern dimiteixi. Perquè la solució que podria tenir la crisi, no la veu ben clara ningú; i ni les mateixes dretes no estan segures que no tingués com a conseqüència una situació, més o menys probable, d'esquerres, amb la consegüent dissolució de Corts.

Tard o d'hora, però, el Govern d'Espanya s'haurà d'enfrontar d'una manera decidida amb el Govern de la Generalitat, car no li serà possible d'eludir, com ha fet fins ara, amb fórmules dilatòries i subterfugis el conflicte existent entre ambdós Governos, el qual conflicte no és altra cosa sinó l'exteriorització d'un problema més pregon: l'antagonisme entre la República democràtica, representada pel Govern de Catalunya, i l'Anti-República, encarnada pels homes del Govern agràrio-lerrouxista, o, millor dit encara, de la Tercera Dictadura. Aleshores, quan això arribarà, és gairebé segur que el senyor Samper haurà d'abandonar el lloc que ocupa: el conflicte de la llei de Contractes de Conreu, és un plat massa fort perquè el pugui pair.

Per a quan es presentarà aquesta avinentesa, cal que les esquerres espanyoles estiguin amatentes a fi de no deixar-se prendre de les mans l'oportunitat de reimplantar la República en tota la seva integritat.

Fora d'això, que planteja problemes per a un esdevenidor molt proper, els incidents polítics d'aquests dies tenen tot l'aire d'una nuvolada d'estiu que ha sorgit a l'horitzó i que s'esvairà sense altres conseqüències que l'haver fet passar unes estones d'angúnia als senyors que governen la República.

Crèdit i Previsió

SOCIETAT COOPERATIVA
Corts, 678, 1.ª - Tel. 16871

L'objecte de la Societat es practicar la cooperació en el crèdit, l'estalvi i la previsió suprimint el lucre en aquestes activitats

La guerra i la civilització

El record de la sang vessada en la Gran Guerra, els cementiris sembrats de creus i la misèria que deixà als pobles, de bell anuvi feia creure que els camins espirituals que han de menar a una civilització més humana —davant la dolorosa experiència— variarien la manera de pensar i obrar de tots els homes que varen viure la tragèdia del 1914.

Solament uns quants intel·lectuals de cada país, reduïdíssims, han tingut prou valor per entonar en les seves obres un «mea culpa» i llançar-se decididament a la propaganda i organització antibèl·lica, contra el feixisme, i ensens anar a la conquesta per a tot el món de la nova civilització perfilada amb caràcters optimistes i vibrants a la U. R. S. S.

Una immensa multitud de treballadors de l'esperit, intel·ligents, però egoistes, han estat febles davant el diner que la burgesia els ofereix per tal que anul·lin llur intel·ligència i escriguin al dictat dels qui viuen a costa de les desgràcies dels pobles.

La civilització actual, impotent per amagar la seva vertiginosa decadència, avui dia només és defensada pels nombrosos Staviski i pels Topaze de la comèdia de Marcel Pagnol i pels Kantorek de la cèlebre novel·la de Remarque, els quals no poden oferir a la joventut altra cosa sinó un florilegi de brutals paradoxes i de tòpics que només cal que es posin en contacte amb l'aire pur perquè es desfacin. La joventut en mans dels Topaze i dels Kantorek, que la burgesia col·loca estratègicament arreu, només pot rebre una infecció de gangsterisme, bandarisme, staviskisme i de tots els pitjors ismes. Un vernís de cultura recobreix aquests esperits xarcosos, de pensar faraònic o canibalesc. No és això acceptar la guerra com una cosa lògica i fatal? Són aquells joves que tota la vida marcan un ritme discordant enfront dels esdeveniments ineluctables, tal com el no voler reconèixer —ni falta que ens fa— la salut moral de la nova civilització iniciada a la U. R. S. S. i per la qual modestament ens esforcem perquè irradiï als altres països del món. Hermann de Keyserling, l'inquiet filòsof alemany i ciutadà del món, ha dit que la civilització actual no ha pogut penetrar en l'esperit, creant una sensibilitat nova. Desgraciadament, les paraules de Keyserling són certes, pel que anem veient i llegint. Aquesta civilització indubtablement que ha complert la seva missió històrica; cal, doncs, urgentment, lluitar per aquesta nova civilització que ha de crear una sensibilitat nova i que com deia Victor Hugo «té per finalitat l'elevació de les masses a la dignitat física i per preocupació la reforma moral i intel·lectual» mitjançant una transformació econòmica: el Socialisme.

PERE ESPANYOL

TREBALL
DIARI DE LA U. S. C.

Agrupació de Mataró

El Comitè de l'Agrupació mataronina està organitzant un míting monstre que tindrà lloc el dia 14 del proper setembre.

Hi prendran part la companya Josefa Boira i els companys Miret, Ruiz-Fonseti, Barjau, Comes i Granier-Barra.

Al seu degut temps donarem més detalls.

En la passada reunió general d'aquesta Agrupació, la minoria socialista a l'Ajuntament donà el seu report acostumat, que fou aprovat íntegrament.

Joventut Socialista de Catalunya

ALERTA!...

S'apropa la nuvolada negra i espessa. Ha tornat Gil Robles, cansat de brincar pels llits d'hotels, portant amb ell un pesat embalum de mals averanys. L'ambient polític es torna a caldejar i aviat serà al roig blanc. Les organitzacions polítiques, sense excepció, es mouen febrilment, preparant llurs quadres per a llançar-los a la lluita.

Quan semblava que la bonança havia d'ésser eterna, quan la calma política s'entossudia a donar la raó a aquells que masteguen eternament l'escèptic «no passarà res», les coses tornen a prendre aires cantelluts i pronostiquen la tragèdia.

Espanya torna a ésser, avui, un volcà en el període de pre-erupció. Un volcà de lava reaccionària. Lava reaccionària destinada a ésser vessada damunt Catalunya i damunt Bascònia. Gil Robles, i amb ell tota la púrria que l'aguanta, s'ha donat clarament compte que l'exemple rebel de Catalunya s'escampa per tots els recons de la geografia espanyola i que, de continuar en peu, seria un perillós obstacle a la seva dominació.

Per això emplaça les seves bateries de cara a Catalunya. Per això es torna a parlar de crisi i de suspensió dels traspasos de serveis i del retorn de l'ordre públic i de l'exigència de responsabilitats als representants a Catalunya del Poder Central. Per això es persegueixen els Ajuntaments bascos, per això es prepara una mobilització i unes maniobres militars i per això ha anat a Madrid el general Batet...

Samper i els seus companys de banderies, no han donat satisfacció a les aspiracions neronianas de la reacció espanyola, no han invadit Catalunya ni han empresonat els líders republicans i socialistes, ni han anul·lat les lleis socials i agràries, ni han afusellat els rabassaires, ni han estripat l'Estatut...

Per això, a hores d'ara, estan planejant els mitjans per facturar a gran velocitat i en direcció a València el senyor Samper, que ha demostrat a bastament estar en possessió d'una epidermis inequívocament lerrouxista.

Per això preparen frenèticament un assalt al Poder. Constitucionalment, si «El Consentidor» els ho permet, cosa perfectament possible. Amb les armes a la mà, si falla el camí constitucional.

D'una manera o altra, però, assalt al Poder.

Assalt que nosaltres hem d'impedir amb les armes a la mà, si cal. Que caldrà, no ho dubtem pas. Si volem seguir en el camí emprès de l'alliberació nacional i social de Catalunya, si volem acabar amb la vergonya nacional d'una República de treballadors perseguits, si volem ésser la base de la reconquesta republicana, deixem escrupols humanitaristes a un recó, acallem la veu de les nostres consciències i tot preparant-nos per a la insurrecció armada, llancem de muntanya en muntanya, per damunt rius i valls, aquest crit de mascle lluitador:

Alerta!...

Misèries humanes

Tothom canta la cançó del dia. Tothom entona continuament la cantarella que ja es fa pesada, de l'activitat de les Joventuts Socialistes dins els diferents sindicats. A cada boca que s'obre hom hi endevina un profeta; a cada gest, un mentor. I a voltes hom entreguarda a través de certes paraules un despit enorme que sembla talment com si arribés a l'odi en prendre actualitat certes actituds ridícules.

Enfront d'aquesta genteta i enfront d'aquests fermentos de destrucció que les entitats obreres — tant si són polítiques com sindicals — porten en el si de llurs pròpies entranyes, s'aixeca amenaçadora la Joventut Socialista de Barcelona i emplaça per a data no molt llunyana tots els emboscats a fi de desenmascarar-los posar en evidència tota la quantitat de bona o mala fe que cobegen dintre seu. I per aquest motiu els homes de la Joventut — que pel fet d'ésser joves tenen la virtut de no tenir «experiència», i per tant no han intervingut mai en cap «compendi» ni «repartidora» — són combatuts per certs elements que a dir la veritat voldrien una Joventut morta; una joventut que de fet no fos tal; en una paraula: que fos la mà que executa la primera inspiració genial que surt premeditada d'algun membre destacat de la taula rodona.

I en veure desbordada la seva vàlua —petita, és clar—, per la torrentada impetuosa i cada dia

Compreu Calçat Anglo

Joan Escarpanter

Canet de Mar

més nombrosa de les forces del jovent, atien fort contra aquesta organització dels joves de la U. S. C. i els seus actes, actes que a voltes sols qui els viu sap l'esforç que representen. Nosaltres sabem que som homes i que com a tals cap defecte humà no ens és aliè; però també sabem que una cosa és fiscalitzar i una altra és rebentar tot allò que la nostra organització fa en pro del Socialisme.

Contra les nostres activitats només ens oposen paraules; però cap fet. Ni un sol exemple ens demostra que seguim una ruta equivocada. «Als sindicats heu d'anar!», sentim a cada moment. És cert; hem d'anar als sindicats, però a fer obra totalment nova, no a seguir els rutinaris costums que es segueixen fins ara. I quan aquest moment arribarà, també sentirem els eternals mentors maldant contra la intrusió joventívola que no acceptarà tuteles de cap mena. I llavors començarà la gran depuració contra els homes fantasmes. Allò sí que serà una «mascaramada», almenys per nosaltres que temem les màscares.

TOMAS AMAT

Notes i avisos

Excursió familiar a La Salut. (Sant Feliu de Llobregat).

El primer diumenge de setembre, dia 2, es portarà a terme una excursió a La Salut. Es sortirà al matí i es retornarà el vespre.

El pressupost personal és de 2 pesetes. Donat el caràcter familiar d'aquesta sortida, esperem que els companys de la Joventut i la seva secció infantil hi acudiran en gran nombre, acompanyats d'amics i familiars. Es proposa nostre organitzar una sortida familiar cada mes. Per a detalls, consulteu el company Fàbregues, de la Joventut.

Al. Lerroux ja no vol el Poder. Que és que ja no queda res a la caixa?

Davant el nostre Congrés

Les joventuts socialistes de Catalunya, tenim el deure de portar la nostra tasca prosselitista endavant. Hem d'ésser l'avantguarda del proletariat català. En el primer Congrés de la Federació Catalana de Joventuts socialistes, marcarem la ruta a seguir a la joventut, que en mig del confusióisme en què lluita i els antics prejudicis hereditats de tant temps pel derrotisme extremista d'uns, com pel nacionalisme simplement geogràfic del altres, sabem trobar l'actitud que ens és pròpia.

Reconeixem tot el que té de realitat el nacionalisme català i el seu progrés aportat en l'ordre polític i de ciutadania, i també l'haver fet en general un curs històricament aprofitable; però sabem també amb la nostra dialèctica marxista, que aquest fet és una evolució progressiva, mentre representa un sentit revolucionari contra el règim capitalista.

No oblidem tampe per això, la realitat ètnica i psicològica especial de cada país. Però entenem que, per damunt de tot, el problema cabdal de les nacionalitats és la qüestió econòmica. Com molt bé deia fa trenta anys el gran lluitador socialista, president de l'illa democràtica de Txeco-Eslòvaquia. Així com ells diem: no podem sentir-nos europeus, sense poder sentir-nos xecs. De la mateixa manera, sota el signe de l'opressió d'un imperialisme qualsevol, no podríem sentir-nos altra cosa. Que no és altra cosa l'imperialisme d'unes quantes potències barallant-se com a feres, amb l'intent d'engolir-se el tall més gros.

Som idealistes, i no neguem la llibertat individual, sinó que volem reafirmar la nostra individualitat, com col·lectivament i democràticament conviuen els homes. I com a socialistes, entenem que això no serà possible mentre hi hagi «panxacontents» que tombats a la bartola, ens empestin l'ambient on vivim, convertint-lo en un «criadero» de conservadors del règim eufòric.

Quan s'ha pensat a tranquil·litzar els esperits, aquí sempre han pensat en el païdor. D'aquesta manera encara que Catalunya fos una nació, regida políticament, seriem tan lliures col·lectivament i individualment com ara. Volem que els pobles es regixin per ells mateixos; sense posicions de domini i opressió, entre el fort i el feble.

El temps corre, i cal que nosaltres els joves socialistes, ens apremem a fer feina, aportant en aquest Congrés, tot el nostre entusiasme joventívola i la nostra força dinàmica, on hi marcarem la Fita i Nord de les joventuts treballadores de Catalunya.

JOAN OLIVELLA

Mataró.

Formes de vestit des de 50 pessetes

Méndez Núñez, 11, ent., 1.º

A M A N I T S

Col·laboració indispensable

Hem llegit a la premsa que es va a la celebració de la I Setmana Gastronòmica. No volem fer altra cosa que aconsellar al Comitè que ha sortit nomenat que s'asseguri el concurs del partit radical i especialment del seu cap, el sibarita Don Lacandru.

Es comprèn

No passa dia que els trens no siguin apedregats. Dies enrera, un articulista se'n lamentava profundament i es torturava cercant els mòbils que podien induir els agressors a procedir d'aquesta forma. A nosaltres no ens estranya gens ni mica. Es una manera com qualsevol altra de protestar contra les tarifes ferroviàries. Que ho preguntin al «maño».

Per l'amor de Déu!

A Burjasot volen organitzar una exposició de síndries, melons i carabasses. L'entitat organitzadora, segons ens comuniquen, compta ja amb el concurs del senyor Samper. Essent així, donem l'èxit per descomptat.

Ja ho ha pensat bé?

Pérez Madrigal ha anunciat que té la intenció d'editar un setmanari satíric que s'anomenarà «Manos limpias». Recomanem als fabricants de sabó que s'arribin a visitar el senyor Madrigal, que faran negoci. Però ara, parlant seriosament, ¿no creieu que s'adaptaria més a la idiosincrasia de l'enxufista Pérez que el setmanari s'anomenés «Manos arriba»?

Humanitarisme

D'uns quants dies ençà, la premsa es queixa dels mals tractes que els carreters donen als cavalls. Referint-se a això, «El Diluvio» deia que els animals són excessivament carregats de pes. Hem de suposar que en aquestes paraules no hi ha la més mínima

afusió als components del Govern Samper.

Competència

Hem llegit que a Ohio (Estats Units) hi ha un home que ha estat atacat d'una rara enfermetat que el fa estar enraonat durant dies enters. Exactament com el senyor Segarra, que tan bon punt entra a l'Ajuntament, es veu atacat per aquesta estranya malaltia. Amb una diferència: que el de Ohio sap el que es diu.

Exposicions

Divendres passat es va inaugurar una exposició prehistòrica a Alacant. Exposició d'objectes prehistòrics. Pel que ens comunica el nostre servei especial d'investigació, no és prou completa. Només caldrà dir, per demostrar aquesta afirmació, que no hi ha «La República de Trabajadores».

Si ens ha de creure a nosaltres...

El governador de Bilbao, senyor Farruco ha declarat a un periodista que està disposat a anar fins allà on caldrà. Nosaltres considerem que cal que vagi a la...

Per mal camí

Els «troglodites» de l'Institut Català de Sant Isidre han demanat, a través d'un manifest, que l'Estat Central s'apoderi de l'ordre públic. Que no facin el beneit, no sigui que el nostre ordre públic s'apoderi de l'Estat Central.

Modernitat

Es fatal que els costums es transformin continuament. Recordeu que, abans, les mares, quan volien fer por a la xicalla, els deien allò de: «Que viene el coco, que viene el coco»? Doncs, això ja s'ha acabat. Alguna cosa havia de dur la República. Aquest dia vàrem sentir a una dona com deia al seu fill: «Que viene Gil Robles, que viene Gil Robles».

FERROMA

Judici a un examen crític

No pretenem entaular una polèmica amb autoritat tan competent en matèria de Dret civil com és el senyor Anguera de Sojo, però en el seu examen jurídic del Reglament de la Llei de Contractes de Conreus, hi ha una mena d'introducció que al nostre entendre és la part principal de la qüestió, en la qual, després d'una brillant exposició, no ens diu altra cosa sinó el que ens han dit fins ara els picaplets de la Lliga i la Ceda: que cal complir la sentència del Tribunal de Garanties.

Si els romans en llur dret, no feren altra cosa que elevar a principis uns sentiments i costums del poble; si la llei no és altra cosa sinó l'execució plàstica que permet regularitzar legalment per la seva convivència, els sentiments del poble, és obvi que anteriorment a la llei, són els sentiments que la informen, i per tant la cosa principal són aquests i accessori la resta, com ho confirma aquest aforisme: «Llei no acceptada pel poble no obliga».

Aquesta és la realitat. Ja era d'esperar que el senyor Anguera acceptaria aquesta realitat com a cosa consumada i no cabia suposar que fos un català que invocant Catalunya ens revoqués i recordés el compliment d'una sentència que de fet anul·laria el mínim de llibertats que tan penosament tenim adquirides i que

jurídicament es una enormitat reconeguda per la més alta magistratura espanyola i pel poder executiu sinó explícitament, tàcitament. Era d'esperar també que el senyor Anguera en el seu examen, es limitaria a concretar les deficiències d'aquest, a l'efecte de facilitar la seva aplicació. Però, no pot sostreure's de l'esperit de la llei, fent tals abstraccions, que de quedar definitivament tal com ell la concep, la llei de conreus cauria en el típic: «Fart jo, fart tothom».

El poble que en definitiva és qui ha de jutjar de la bondat dels seus magistrats i de la bondat de la llei, en aquest plet ja hi ha dit la seva última paraula. I l'última paraula del poble és que ja ha arribat a majoria d'edat, que no necessita tuteles i que està disposat a que calgui per a fer prevaler els seus drets.

M. LLOBET

Acadèmia de Tall i Confecció

PROFESSORA

ROSA S. DE COMORERA

Sistema nou, Ràpid, Senzill, s'aprèn a tallar tota classe de vestits en poc temps.

Hores de classe, de 3 a 6 - 20 ptes. m.

" " " " 7 a 9 - 15 " "

MUNTANER, 52, 4.º 2.º

NOTA.—Les al·ludades a la U. S. C. i llurs filles disfrutaran d'una rebatxa de 8 ptes.

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Trimestre. . . 2'50 ptes.
Semestre. . . 4'50 "
Any . . . . . 8'00 "

JUSTICIA SOCIAL

Redacció i Administració:
Primer de Maig, núm. 7
Telèfon núm. 11482
BARCELONA

Organ de la Unió Socialista de Catalunya

Els problemes vitals del sindicalisme

Els Cavallers del Sant Sepulcre

Potser el veritable títol que correspondria a aquest article seria el que de primer antuvi se'ns va ocórrer, i que és el següent: «El pitjor dels anarquismes»; car el problema que planteja l'article que va publicar en Peiró a «L'Opinió» de la setmana passada basant-se en unes declaracions del company Fronjosà i estenent-se en consideracions respecte a la nova central sindical per la qual ens considerem representats, descobreix en tota la seva fondària i en tota la seva cruesa la podridura que hi ha en el moviment sindical que ha representat la C. N. T.

Per a la posició d'ordre col·lectiu dels elements *trentistes* que esperen asseguts la resurrecció de la C. N. T., el problema adquireix un fons de tragèdia, perquè en llur actitud existeix la més innocent bona fe. Per al simple, diguem-ne, militant que parla de la C. N. T. per impotència mental, perquè té el pensament exhaurit i converteix aquesta insuficiència de visió en una mena de contumàcia ideològica, parlant una mica impròpiament, en una conseqüència formal per tal d'especular en l'aurèola que això dóna, la gargarització de l'anagrama C. N. T. planteja el fet d'on ha pogut arribar l'anarquisme, i revela ben bé allò que l'anarquisme ha pogut ésser d'imbecil i buïf.

La tragèdia que encara estan vivint col·lectivament els militants del *trentisme*, per una banda és la d'ésser incapaços d'un dinamisme de classe tan fort com aquell dels elements de la C. N. T. que ells pretenen desautoritzar com a representants de l'anarquisme, i com a militants sindicalistes alhora. I, per l'altra, la de no voler confessar-se que ha estat l'acció política la que els ha portat a la

crisi de consciència que travessen com a tendència sindical i que, no volent, com fóra llur deure, ésser lògics amb llurs preocupacions polítiques actuals enquadrant-se políticament, no fan altra cosa sinó augmentar la confusió de la massa respecte a llur actitud.

I en el moment actual en què es produeixi una forta reacció de la massa per trobar modalitats sindicals d'acord amb les noves condicions de lluita (dintre el marc de Catalunya, o a fora, que no és el cas), sortir amb sentimentalismes contemplatius per una cosa que no existeix, i que si torna no serà ni ombra del que ha estat; és, senzillament, voler-se convertir en guardadors del sepulcre de la C. N. T.

I per als qui com en Peiró, que encara es creuen dipositaris de la C. N. T. i d'un anarquisme compatible amb les adaptacions més burgeses, per a gent així l'anarquisme i la C. N. T. queden en el lloc que han de quedar. Realment s'és anarquista a ben poc preu.

Nosaltres sempre hem cregut que l'anarquisme era això: un sistema d'administrar-se les idees pròpies per a quedar bé amb Déu i el Diable; és a dir, amb si mateix. Una posició mental que justifica totes les arbitriarietats de temperament.

I en nom d'això es volen distribuir patents de sindicalisme i oferir una xerrameca egòlatra i senil en substitució d'un esforç i d'una coherència entre les paraules i els actes? La U. G. S. O. no ha nascut pas amb tots els bons auspícis que hauria calgut. Es cert. Però pot permetre's el luxe d'apartar del seu camí aquells que creuen que la lluita de classe és una xerrameca insubstancial.

La premsa burgesa, per més d'esquerra que sigui, no pot interpretar mai fidelment el pensament i les aspiracions del proletariat. Tots hem de maldar, doncs, perquè TREBALL, diari de la USC, sigui una realitat ben aviat.

dels desocupats de Barcelona no es va inscriure — potser degut a la poca confiança que tenen els treballadors en l'eficàcia dels organismes oficials — resultant, doncs, una xifra total de desocupats en 1931 a Barcelona capital, de més de 30.000, on estan representats tots els oficis. D'aquests 30.000, quants n'hi ha de metallúrgics? El percentatge de metallúrgics en relació amb el total de treballadors de Barcelona, és aproximadament d'un 10 per cent.

Aplicant aquest percentatge al total de desocupats, la xifra de metallúrgics excedeix de 3.000.

De 1931 fins avui, això ha empitjorat. En quina proporció? No ho sabem. Ens podem orientar, no gaire, però, en els avisos dels diaris demanant obrers de diversos oficis metallúrgics. El terme mig era de 3 a 4 sollicituds per setmana. Ara no en resten més que 2 ó 3 per mes.

No fa molt aparegué en un diari un anunci demanant un torner i dos ajustadors per a una fàbrica situada a un poblet veí de Barcelona. Els aspirants havien d'escriure a la fàbrica — foren cridats per torn rigorós i en diversos dies — per tal de prendre'ls diverses dades, o bé per a fastigiar-los. I quan li tocà el torn a qui això ens comunica, es trobà que tenia el número 850, i en seguiren molts més. I possiblement que no tots els desocupats torners i ajustadors de Barcelona varen escriure oferint-s'hi. Creiem que actualment es troben sense feina, a la capital, de 5.000 a 6.000 obrers metallúrgics, o sigui prop de la cinquena part del total amb què compta aquesta indústria. I molt ens satisfaria que, en fer un cens exacte, la xifra aproximada que donem quedés per sota de la realitat.

ABRAM

Propaganda

A MOLINS DE REI

Avui, dissabte, a les nou en punt del vespre, el nostre company Francesc Rossell i Muntaner iniciarà la campanya de propaganda al Baix Llobregat amb una conferència al local de la Federació Obrera de Molins de Rei, desenrotllant-hi el tema «La situació actual de la política a Catalunya».

Per als dies de pluja **ANGLO**
PER A CADA DIA
ANGLO

CONFERENCIA IMPORTANT

A la Casa del Poble i organitzada pel Sindicat de Càrrega, Descàrrega i Agències del Port de Barcelona, va tenir lloc dijous, al vespre, una conferència a càrrec de l'afiliat Simó Lafarga, vell militant de les entitats obreres del Port de Barcelona.

L'orador descapdellà el tema: «El que no s'ha dit del problema del Port de Barcelona».

Féu la presentació en Joan Fronjosà, president de la Unió General de Sindicats Obrers de Catalunya.

Seguidament Simó Lafarga, manifesta que fa aquesta conferència amb motiu de les circumstàncies del Port de Barcelona i també a petició de la Comissió Executiva de la U. G. S. O. de Catalunya a més del seu Sindicat, per posar en clar que el que ha fracassat al Port no ha estat el sistema cooperatiu, ja que no hi ha estat implantat mai, malgrat els assaigs fets pel Sindicat de Carregadors, Descarregadors i Estibadors de fusta de Barcelona; la primera vegada ara fa cinc anys i la segona fa tres anys, i afegeix que tampoc el que s'intenta en l'actualitat no és una veritable cooperativa i per tant també està destinada al fracàs.

Exposa a continuació que a Sevilla es va reeixir una vegada, gràcies a que el proletariat del Port es va trobar en un moment determinat sòlidament organitzat i compenetrat de la seva missió i varen imposar la supressió de l'intermediari que és el que encareix la mercaderia, però, en perdre la seva força l'organització, va fracassar el sistema cooperatiu; per tant, no podent acceptar una Cooperativa per decret, ens hem de preparar i estar previnguts per poder-la implantar en el moment oportú.

Seguidament afirma, que malgrat el que diu el preàmbul del Decret publicat al Butlletí Oficial de la Generalitat, les tarifes han sofert un augment en algunes mercaderies, com per exemple: amoníac, civada, escaiola, grans en sacs, llavor de canem, mongetes en sacs, nitrats en sacs, patates Màlaga, moresc en sacs, que de 0'40 han passat a 0'47; mongetes en orri, de 0'40 a 0'48; segó en sacs de 0'40 a 1 pesseta, etcètera.

Afegeix que la importació d'autos, representa del 60 al 125 % més car que la descàrrega al Port de Bilbao, amb l'1 % d'encasernament i destaca finalment que l'única cosa que ha sofert una rebaixa han estat les tarifes de cotó i ous que han estat rebaixades en 0'35.

Remarca que una de les coses que encareixen el Port de Barcelona, és la Corporació de faquins de la Duana de Barcelona, vulgarment coneguts amb el nom de «bastaixos», que d'acord amb l'apèndix 6 de les Ordenances de Duanes, les mercaderies que estiguin al moll paguen 27 pessetes per tona; 1'50 ptes. caixa per destaix, encara hom hi cobra el «marxamo».

Nosaltres, diu l'orador, hem de protestar contra aquesta mena d'intermediaris que, d'una manera oficial, encareixen enormement el Port.

Assegura que el dia que funcionarà el nou edifici de la Duana les mercaderies seran augmenta-

des i la secció D) desapareixerà totalment.

Dóna una explicació sobre el tractat de La Haya on hi ha la clàusula «sous palan» que deixa al receptor en llibertat perquè la tarifa de la mercaderia sigui pel seu compte, suprimint d'aquesta manera l'intermediari; resultant que en lloc de pagar 4 o 4'50 pessetes per tona, solament pagará un màxim de 2'50 pessetes, essent un abaratiment de la mercaderia.

A continuació explica que alguna mercaderia ve «sous palan», però els intermediaris, explotant les divergències existents entre els obrers dels grups A) i D) del Port tracten de demostrar que en venir les mercaderies d'aquesta manera, originen conflictes, com per exemple, l'ocorregut ara fa poc amb la càrrega del vaixell «Sevilla», i dóna lectura a una lletra adreçada per la raó social «S. Talavera i Fills», als seus representants d'Oslo en la qual recomanen que no enviïn mercaderies «sous palan», cosa que per a l'orador és una excitació a l'encariment de les mercaderies.

Finalment ataca la Junta d'Obrers del Port que també és causa de l'encariment del Port de Barcelona, puix que no fa res pràctic, però en tot el que pot encareix les mercaderies d'una manera sistemàtica, amb impostos per diferents manipulacions, com són: pesar, mesurar, carregar en grues, etc., etc.

I per últim es fa ressò de les tarifes que els vaixells han de pagar als pràctics, els quals per poc que puguin obliguen a usar de remolcs i encareixen d'aquesta manera en 250 pessetes més, per cada remolc llur entrada i llur sortida.

Amb la promesa que cadascun dels temes enumerats seran objecte de diferents conferències, acaba el conferenciant la seva important disertació que fou aplaudida pels assistents.

Amb unes paraules de Joan Fronjosà, s'aixeca l'acte.

SINDICALS

CONSTITUCIO DEL SINDICAT D'OBREERS DE L'EDIFICACIO

Dissabte passat, dia 18 del corrent, va tenir lloc a la Casa del Poble, la reunió de constitució del Sindicat d'Obrers de l'Edificació. Hom hi va aprovar els Estatuts, i hi va ésser elegida la Junta següent:

President: M. Martínez.
Vice-president: P. Fauchamé.
Secretari General: C. Sala.
Secretari d'actes: J. Talló.
Vice-secretari: S. Díez.
Tresorer: F. Moncho.
Comptador: F. Sallés.
Vocals: R. Mena i J. Ferrer.

Hom va acordar que la Junta elegida es reunís cada dissabte, de 7 a 8 del vespre. A més, cada dimecres i divendres, de 7 a 8 del vespre, funcionarà l'assessoria jurídic-social pel que fa referència als acomiadaments i altres reclamacions prop dels Jurats Mixtos.

UNIO GENERAL DE DEPENDENTS

La Unió General de Dependents en commemorar el IV aniversari de la seva fundació, amb la col·laboració de la seva filial la Unió d'Empleats d'Oficines, ha organitzat un programa d'actes que es celebraran al nostre estatge els dies 25 i 26 del corrent agost.

Per a la propera temporada d'hivern, pensa la Unió General de Dependents, i la Unió d'Empleats d'Oficines, mancomunadament, desenrotllar iniciatives beneficioses per a tots i especialment per al bon nom de la nostra organització i la Casa del Poble.

ECOP. — Rosselló, 84. — Barcelona

El flagell de l'atur forçós⁽¹⁾

I

Amb l'objecte d'obtenir unes dades referents a l'atur forçós en el ram metallúrgic, hem demanat oficiosament a la Borsa Municipal de Col·locació Obrera de Barcelona, entre altres, les següents:

Nombre d'obersers metallúrgics desocupats inscrits a la B. del T. de Barcelona?

Quin temps aproximat porten sense feina?

Quin percentatge d'obersers no catalans creieu que hi ha?

Quin percentatge es col·loca dels parats?

En quina proporció ha augmentat el nombre de desocupats en els darrers sis mesos?

Aquestes preguntes, malgrat la importància que salta a la vista, no ens han pogut ésser contestades satisfactoriament. No ens ha pas sorprès, sinó que ens dol el funcionament defectuós d'aquest organisme la funció del qual és importantíssima.

Que hom no vegi en aquestes ratlles cap censura per als funcionaris encarregats d'aquesta Bor-

sa. Ells compleixen sobradament llur missió. Creiem que la falla resideix en l'orientació i organització de la Borsa.

Més endavant, però, parlarem sobre el particular, i si n'hem fet menció ara, ha estat perquè creiem que la Borsa era el lloc on podíem obtenir detalls relatius a l'atur forçós entre els metallúrgics, per tal que els companys fixin llur atenció en aquest problema i copis la importància que té per a tots.

Per la nostra part aportarem totes aquelles dades que particularment tenim, incompletes, naturalment, però no pas menys eloqüents.

Repetim una de les preguntes posades al principi: Quants obrers metallúrgics parats hi ha a Barcelona?

Si ens fixem en el cens de desocupats que féu a l'adveniment de la República a la Borsa del Treball de la Generalitat, s'efectuaren més de 25.000 inscripcions i hom calcula que un 20 per cent

(1) Comencem amb aquest article un estudi sobre el problema de l'atur forçós, al qual seguiran altres treballs sobre una acció obrera constructiva, tots ells publicats sota el pseudònim d'Abraham, que amaga el nom d'un militant obrer d'una preparació màxima per aquests problemes. - N. de la R.

Maripi A L'ESTIU
Anglo A L'HIVERN